

EXEKUTORSKÝ ÚŘAD BRNO – VENKOV, Veveří 125, 616 45

BRNO JUDr. Petr Kocián, soudní exekutor

tel. +420 544 508 311, fax. +420 544 508 312, mail: podatelna@exekutorbrno.cz, www.exekutorbrno.cz

Úřední hodiny: Po, St, Čt: 8:00-11:00 13:00-15:30, pokladní hodiny: Po-Čt: 8:00-11:00 13:00-15:30

toto rozhodnutí č.j.137Ex 17928/10-99 nabylo právní moci dne 27.07.2024

vyznačení doložky provedl/a dne 30.07.2024

Světlana Šebelová pověřený/á soudním exekutorem

Č.j.: 137Ex 17928/10-99

Sp. zn. exekučního soudu 42 EXE 1485/2010

Usnesení

Soudní exekutor JUDr. Petr Kocián, Exekutorský úřad Brno-venkov, pověřený provedením exekuce na základě usnesení, č.j. 42 EXE 1485/2010 - 12 ze dne 17.09.2010, které vydal Okresní soud v Ústí nad Labem, kterým byla nařízena exekuce dle platebního rozkazu č.j. 34 C 541/2009-17 ze dne 09.11.2009 vydaného Obvodním soudem pro Prahu 5., ve věci uspokojení pohledávky

oprávněného: **Intrum Czech, s.r.o.**

se sídlem Prosecká 851/64, Praha, PSČ: 190 00, IČ: 27221971

(dále pouze oprávněný)

proti **1, Jiří Jakl**

povinnému: bytem U Radnice č.p. 229, Ústí nad Labem, PSČ: 403 31, RČ: 780816/2912

(dále pouze povinný)

k vymožení povinnosti povinného zaplatit oprávněnému pohledávku ve výši 18.114,- Kč s příslušenstvím a povinnosti povinného uhradit oprávněnému náklady oprávněného ve smyslu § 87 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů (dále jen "e.ř.") a soudnímu exekutorovi náklady exekuce,

r o z h o d l í t a k t o :

I. Exekuce vedená pod sp. zn. 137 Ex 17928/10 se zastavuje.

II. Povinný je povinen uhradit oprávněnému náhradu nákladů řízení ve výši 100,- Kč, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

III. Soudnímu exekutorovi se podle bodu 1. přechodných ustanovení zákona č. 255/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, přiznává vůči České republice paušální náhrada nákladů exekuce ve výši 907,50 Kč k proplacení prostřednictvím Okresního soudu v Ústí nad Labem, soudní exekutor ukládá České republice - Okresnímu soudu v Ústí nad Labem, který eviduje exekuci pod sp.zn. 42 EXE 1485/2010, aby mu paušální náhradu ve výši 907,50 Kč uhradil do 4 měsíců od právní moci tohoto usnesení.

IV. Povinný je povinen nahradit soudnímu exekutorovi na náhradě nákladů exekuce částku, která se určuje ve výši 7.865,- a to ve lhůtě 10 dnů od právní moci tohoto usnesení ve prospěch účtu soudního exekutora **č. 304434502/0300** pod VS **1792810**.

Odůvodnění:

Exekuce je vedená na základě usnesení, č.j. 42 EXE 1485/2010 - 12 ze dne 17.09.2010, které vydal Okresní soud v Ústí nad Labem, podle platebního rozkazu č.j. 34 C 541/2009-17 ze dne 09.11.2009 vydaného Obvodním soudem pro Prahu 5., pro uspokojení pohledávky, Intrum Czech, s.r.o., se sídlem Prosecká 851/64, Praha, PSČ: 190 00, IČ: 27221971 proti povinnému Jiří Jakl, bytem U Radnice č.p. 229, Ústí nad Labem, PSČ: 403 31, dat. nar.: 16.08.1978, pro částku 18 114.00 Kč s příslušenstvím. Exekuční řízení bylo zahájeno, resp. v řízeních zahájených do 31.10.2009 byla první písemnost exekutorovi doručena, dne 08.09.2010. Zápis doložky provedení exekuce do rejstříku zahájených exekucí proběhl, resp. v řízeních zahájených do 31.12.2012, nabylo usnesení o nařízení exekuce právní moci, dne 07.12.2010.

V exekuci nedošlo ani k částečnému uspokojení vymáhané povinnosti.

V exekuci nebyla a není postižena nemovitá věc.

V exekuci nenastaly skutečnosti ve smyslu § 55 odst. 12 zákona č. 120/2001 Sb., tedy předmětem exekuce není nepeněžitě plnění, neprobíhalo řízení či odklad exekuce části majetku, během něhož nelze exekuci provést a exekuce nebyla jako celek odložena nebo nebylo nemožné ji podle zvláštního právního předpisu provést.

V exekuci nebyly zjištěny skutečnosti ve smyslu § 55 odst. 9 zákona č. 120/2001 Sb., tedy že by byl oprávněný ex lege osvobozen od hrazení zálohy. Ani nebyl podán návrh na zproštění od zálohy ve smyslu § 55 odst. 10 zákona č. 120/2001 Sb.

Vzhledem k výše uvedenému, když exekuční řízení bylo bezvýsledně vedeno více než 12 let, nebyla postižena nemovitá věc povinného, výzva soudního exekutora oprávněnému ke složení zálohy zde nepřichází do úvahy, tj. i další prodloužení řízení, rozhodl soudní exekutor tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto usnesení. K zastavení exekuce je přistoupeno z úřední

povinnosti ve smyslu ustanovení § 55 odst. 11 EŘ ve znění účinném od 26.08.2023. Z exekučního spisu zároveň nevyplývá, že by oprávněný měl privilegiované postavení (dle ust. § 55 odst. 9 exekučního řádu, v platném znění).

Dle § 89 EŘ dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady exekuce a náklady účastníků, případně paušálně stanovenou náhradu nákladů plátce mzdy ten, který zastavení zavinil. V případě zastavení exekuce pro nemajetnost povinného hradí paušálně určené či účelně vynaložené výdaje exekutorovi oprávněný. Pro případ zastavení exekuce pro nemajetnost povinného si může oprávněný s exekutorem předem sjednat výši účelně vynaložených výdajů.

Předmětná exekuce je zastavována v důsledku zákona č. 286/2021 Sb., kterým byla do EŘ mimo jiné vtělena právní úprava stanovená v ust. § 55 odst. 7 a následující. V tomto důsledku tak byla retroaktivně omezena délka probíhající exekuce a oprávněného nelze vinit z jejího zastavení. Oprávněným byla exekuce zahájena po právu, neboť povinný nesplnil to, co mu ukládal exekuční titul a oprávněný vedl exekuci řádně. Je to naopak povinný, kdo zavinil zahájení a zastavení exekučního řízení, když nesplnil to, co mu ukládá exekuční titul a dle výše uvedeného presumovaného zavinění je to povinný, kdo zavinil zastavení exekuce.

Dle ust. § 151 odst. 3 o.s.ř. účastníku, který nebyl v řízení zastoupen zástupcem podle § 137 odst. 2 a který nedoložil výši hotových výdajů svých nebo svého jiného zástupce, přizná soud náhradu v paušální výši určené zvláštním právním předpisem.

Dle § 1 odst. 2 vyhlášky č. 254/2015 Sb. o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení se pro určení hodnoty sporu se použijí obdobně ustanovení o tarifní hodnotě podle advokátního tarifu, tj. vyhlášky č. 177/1996 Sb. Náklady oprávněného soudní exekutor vyčísil ve výši 100,-. Náklady oprávněného se skládají z – sepsání exekučního návrhu, z tarifní hodnoty 18114 Kč. Dle § 151 odst. 3 o.s.ř. účastníku, který nebyl v řízení zastoupen zástupcem podle § 137 odst. 2 a který nedoložil výši hotových výdajů svých nebo svého jiného zástupce, přizná soud náhradu v paušální výši určené zvláštním právním předpisem. Dle § 1 odst. 2 vyhlášky č. 254/2015 Sb. o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení se pro určení hodnoty sporu se použijí obdobně ustanovení o tarifní hodnotě podle advokátního tarifu tj. vyhlášky č. 177/1996 Sb. Dle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 254/2015 Sb. o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, při rozhodování o náhradě nákladů řízení ve sporech, ve kterých bylo rozhodnuto o návrhu podaném na ustáleném vzoru uplatněném opakovaně týměž účastníkem ve skutkově i právně obdobných věcech, v nichž je předmětem řízení peněžité plnění a hodnota sporu nepřevyšuje 50 000 Kč, činí pro účely § 151 odst. 3 občanského soudního řádu výše paušální náhrady do podání návrhu na zahájení řízení včetně 100 Kč za každý úkon. Dle § 2 odst. 2 cit. vyhlášky ve věcech výkonu rozhodnutí a exekučního řízení, je-li vymáháno peněžité plnění a hodnota sporu nepřevyšuje 50 000 Kč, činí výše paušální náhrady za podání návrhu na zahájení řízení 100 Kč. V případě, že je oprávněný plátcem daně z přidané hodnoty, je nákladem oprávněného i příslušná daň dle § 14a vyhlášky č. 177/1996 Sb.

Proto soudní exekutor rozhodl tak, jak uvedeno ve výroku II.

Soudní exekutor má za úkony spojené se zastavením exekuce podle § 55 odst. 7, 8, 10 nebo 11 e.ř. právo na paušální náhradu nákladů ve výši 750 Kč, bylo-li exekuční řízení zahájeno přede dnem 1. ledna 2022 a byla-li v exekučním řízení přede dnem 1. ledna 2022 vyznačena doložka provedení exekuce, případně usnesení o nařízení exekuce přede dnem 1. ledna 2022 nabylo právní moci. Je-li soudní exekutor plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se paušální náhrada nákladů o daň z přidané hodnoty.

Soudnímu exekutorovi v dané věci náleží náhrada ve výši 750 Kč zvýšená o DPH 21%, protože soudní exekutor je plátcem daně z přidané hodnoty, tj. celkem částka 907,50 Kč. Paušální náhradu nákladů vyplatí soudnímu exekutorovi stát prostřednictvím exekučního soudu. Pro účely rozhodnutí o zastavení exekuce na řízení spojená ke společnému řízení se hledí, jako by ke spojení řízení ke společnému řízení nedošlo.

Paušální náhrada nákladů za úkony spojené se zastavením exekuce podle § 55 odst. 7, 8, 10 nebo 11 e. ř. podle přechodného ustanovení v čl. II bodu 1 zákona č. 255/2023 Sb., bylo-li exekuční řízení zahájeno přede dnem 1. ledna 2022 a byla-li v exekučním řízení přede dnem 1. ledna 2022 vyznačena doložka provedení exekuce, případně usnesení o nařízení exekuce přede dnem 1. ledna 2022 nabylo právní moci. **U této náhrady je výslovně zákonem stanoveno, za jaké úkony exekutorovi náleží (za úkony spojené se zastavením exekuce). Ze žádného ustanovení tohoto zákona nevyplývá, že se jedná o náhradu za zánik nároku na náklady exekuce proti povinnému, natož pak náhradu splňující požadavky dle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.**

Proto soudní exekutor rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto usnesení.

Vzhledem k tomu, že nebyla složena žádná záloha na náklady exekuce a záloha na další vedení exekuce, nelze náklady exekuce ze složené zálohy uspokojit.

Z nálezů Ústavního soudu **sp. zn. IV. ÚS 191/18 a II. ÚS 65/20** vyplývá, že skutečnost, že povinný je (toho času) nemajetný, sama o sobě není důvodem jeho zvláštní ochrany, a to na úkor soudního exekutora, jemuž by v principu právo na náhradu nákladů exekuce nemělo být nepřiznáváno; procesní zavinění povinného se předpokládá.

Dále v případě zastavení exekuce pro bezvýslednost podle § 55 odst. 8, 10 nebo 11 EŘ se jedná o situaci, kdy překážka dalšího běhu exekuce není založena na zjištěné nemajetnosti povinného, ale založena na kvalifikovaném plynutí času. Právní úprava pak z tohoto plynutí času finguje ve spojení s dalšími skutečnostmi (nevyjádření, souhlas nebo nesložení zálohy oprávněným) bezvýslednost exekuce. Shora uvedený judikatorní závěr Ústavního soudu lze proto příležitostně aplikovat i v případě zastavení exekuce pro bezvýslednost, neboť se posuzuje řízení, které po delší dobu nevede k naplnění svého účelu, podobně jako při zastavení pro nemajetnost.

Při zastavení tedy soud, případně soudní exekutor rozhoduje, jak o náhradě nákladů řízení o zastavení, tak o nákladech, které vznikly v průběhu celého řízení, s ohledem na procesní zavinění účastníků řízení na jeho zastavení. Oprávněnému přitom lze procesní zavinění na zastavení řízení přičítat například tehdy, když při podání návrhu na nařízení nebo při jejím provádění nezachoval potřebnou míru pečlivosti a přistoupil bezdůvodně k vymáhání splněné povinnosti nebo ve vymáhání bezdůvodně

pokračoval (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2006, sp. zn. 20 Cdo 1756/2006). Totéž vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu, která taktéž dovozuje, že na oprávněného by povinnost k náhradě nákladů měla být přenášena pouze ve zcela výjimečných případech, kdy oprávněný nedostal požadavku náležité opatrnosti a uvážlivosti (stanovisko sp. zn. **PI. ÚS-st. 23/06** ze dne 12. 9. 2006), a proto po oprávněném nelze spravedlivě požadovat náhradu nákladů, pokud situaci vzniklou v exekučním řízení nezavinil. Jestliže tedy oprávněnému nelze vytýkat nedostatek náležité opatrnosti a uvážlivosti při zahájení exekuce ani v jejím průběhu, dle příslušných procesních předpisů (§ 271 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 52 a zejména § 89 ex. ř.) i shora uvedená judikatura Ústavního soudu, nelze zavinění na zastavení exekuce oprávněnému přičítat. Nyní nejnověji výše uvedená východiska Ústavní soud opět potvrdil v nálezu III. ÚS 2856/21, ve kterém Ústavní soud ČR přisvědčil námítkám oprávněné o jejím legitimním očekávání, že bude-li postupovat v souladu se zákonem a s důvěrou ve správnost aktů orgánů veřejné moci, nepřivodí si tím újmu.

Soudní exekutor sice nese podnikatelské riziko, spočívající ve skutečnosti, že majetek povinného nebude dostačovat mimo jiné k uspokojení nákladů exekuce, jak bylo konstatováno Ústavním soudem České republiky ve stanovisku PI. ÚS-st. 23/06 ze dne 12.09.2006, **nicméně to neznamená, že soudnímu exekutorovi nebude náhrada přiznána** (k tomuto blíže ANZENBACHER, Vilém. Ústavní rozměr paušální náhrady nákladů marné exekuce dle § 55 exekučního řádu in Komorní listy. 02/2017. Praha: Exekutorská komora ČR, 2017, s. 12-20. MK ČR E 19153). **Opačný výklad by byl ve zjevném nepoměru k ústavně zaručenému právu na soudní ochranu, ochranu vlastnického práva a legitimního očekávání. Soudní exekutor v exekučním řízení postupoval svědomitě, řádně, účelně a bez pochybení.** Povinnému bylo v řízení řádně doručováno, během řízení byly pravidelně prováděny lustrace majetku povinného, veškeré úkony byly činěny včas a se všemi zákonnými náležitostmi. **Není zde tedy důvod, proč by exekutorovi odměna a ostatní náklady neměly být přiznány či by mu vůči povinnému nenáležely, když se tak může dít pouze za velmi výjimečných, zvláštního zřetele hodných okolností – v úvahu přichází situace, kdy se soudní exekutor dopustí při provádění exekuce významnějšího pochybení (k tomuto blíže náleží Ústavního soudu České republiky ze dne 25.01.2022, sp. zn. I. ÚS 2353/21).** Podnikatelské riziko soudního exekutora tedy nespočívá v tom, že mu náklady nebudou přiznány, ale v tom, že mu povinný již přiznané náklady nezaplatí.

Závěry vyjádřené v nálezu sp. zn. **IV. ÚS 3250/14** byly dále rozšířeny nálezem Ústavního soudu sp. zn. **III. ÚS 1231/20**, v němž Ústavní soud uvedl, že „**Právní závěry obsažené v nálezu sp. zn. IV. ÚS 3250/14 nutno vykládat tak, že § 90 odst. 1 exekučního řádu stanovil soudnímu exekutorovi právo na odměnu, přičemž exekuční tarif jako podzákonný právní předpis měl jen stanovit její výši a způsob jejího určení. S tímto požadavkem není v rozporu, že exekuční tarif odvíjí vznik práva na odměnu exekutora od různých skutečností, které mohou nastat v průběhu exekuce, pokud takto stanovené podmínky vzniku tohoto práva ve svém důsledku neznamenají jeho popření. Samostatně tudíž nepředstavuje problém, že právo na odměnu exekutora může vzniknout jak v průběhu exekuce vymožením určitého plnění, tak až v závěru exekuce spolu s jejím zastavením, není-li v jejím průběhu vymoženo nic.**“

Právo na minimální odměnu exekutora, vyplývá přímo z § 90 odst. 1 exekučního řádu již jeho pověřením. Jestliže v nálezech sp. zn. **III. ÚS 1231/20** a sp. zn. **IV. ÚS 3250/14**. Ústavní soud dospěl k závěru, že exekutorovo právo na náklady exekuce nemůže být v insolvenčním řízení horší, než je tomu v případě zastavení exekuce, **pak je třeba obrácenou logikou dojít k závěru, že zastavením exekuce, jemuž nepředcházelo prokázání nemajetnosti povinného, se tím spíše nemůže exekutor dostat do horšího postavení, než jaké by měl, kdyby bylo dlužníkovi schváleno oddlužení nebo exekuce zastavena podle § 268 odst. 1 písm. e) o.s.ř.).**

Podle § 55 odst. 13 věty čtvrté e. ř. nárok exekutora na náklady exekuce, které nebudou uspokojeny ze složené zálohy, zanikne. K tomuto zániku tak má dojít přímo ze zákona. Existenci nároku na náklady exekuce se v minulosti několikrát zabýval Ústavní soud. Za základní východisko ekonomického rozměru činnosti exekutora je pokládán § 3 odst. 1 exekučního řádu, podle kterého **exekutor vykonává exekuční činnost za úplatou a právě touto úplatou je zajištěna jeho nezávislost „...nezávislost exekutora je zabezpečena v rámci exekučního řádu různými způsoby, mimo jiné též úpravou obsaženou v ustanovení § 3 odst. 1 exekučního řádu“.** Ústavní soud ve svých nálezech (např. sp. zn. **II. ÚS 372/04**, sp. zn. **IV. ÚS 191/18**) opakovaně dovodil, že **není protiústavní přiznat exekutorovi náklady exekuce proti nemajetnému povinnému.** Ve citovaném nálezu **II. ÚS 372/04** Ústavní soud popisuje význam odměny exekutora mimo jiné následujícím způsobem: „**Jestliže na jedné straně zákonodárce vyjádřil zcela zjevně svůj úmysl, aby exekutor vykonával svou činnost za úplatu, přičemž toto ustanovení chrání jeho nezávislost, nelze další ustanovení téhož právního předpisu aplikovat a interpretovat zcela opačně, s tímto úmyslem v rozporu, tedy ignorovat specifika jeho postavení a v řízení o exekuci mu nepřiznat nejen odměnu, ale ani náhradu dalších nákladů, při provádění exekuce vzniklých.**“

Ve věci sp. zn. **I. ÚS 290/05** přijal dne 23. února 2006 nálezy, v němž dospěl k závěru, že pokud došlo v průběhu exekuce k zastavení řízení z důvodu zjištění nedostatku majetku ke krytí nákladů exekuce, **nelze po exekutorovi spravedlivě požadovat, aby tíhu nákladů na zjevně bezúspěšnou exekuci nesl sám. Faktickým odepřením nároku na úplatu obecný soud dle názoru I. senátu při svém rozhodování pominul kogentní ustanovení § 3 exekučního řádu a jeho rozhodnutí se vymyká zcela zjevně nosnému principu, na němž je exekuční řád vybudován, a ohrožuje i pro futuro nezávislost exekutora.** Podle názoru I. senátu obecný soud interpretoval a aplikoval příslušná ustanovení exekučního řádu natolik extrémně, že svým postupem zjevně vybočil z mezí ústavnosti, a zasáhl tak do práv stěžovatele – jakožto účastníka řízení, v němž se rozhodovalo o úhradě nákladů exekuce, jež mu vznikly – na spravedlivý proces. Svým rozhodnutím zasáhl též do práva exekutora vlastnit majetek, garantovaného čl. 11 Listiny, neboť vlastní majetek exekutora byl tímto způsobem neoprávněně zmenšen.

Z hlediska zavinění na zastavení exekuce nemá úprava v § 55 odst. 7 až 12 e. ř. žádnou speciální úpravu k obecnému pravidlu vyjádřenému v § 89 e. ř. I zde proto platí zásada, že náklady exekuce a náklady účastníků hradí ten, kdo je zavinil.

V případě zastavení exekuce podle § 55 odst. 7, 8, 10 nebo 11 EŘ vyplývá právo exekutora na náklady exekuce vedle § 90 odst. 1 EŘ rovněž přímo z § 55 odst. 13 EŘ, které **výslovně přiznává exekutorovi nárok na náklady zastavené exekuce ve výši minimální odměny a paušální náhrady hotových výdajů zvýšených o daň z přidané hodnoty. Plošné nepřiznávání nákladů exekuce je z důvodů uvedených výše nepřipustné, zvláště za situace, kdy nárok na náklady zakotvuje přímo ustanovení § 55 odst. 13 EŘ.** Pokud jde o určení, kdo z účastníků zavinil zastavení exekuce, pak má exekutor za to, že tímto účastníkem je povinný, neboť je to on, proti komu oprávněný důvodně zahájil exekuční řízení na základě formálně a materiálně vykonatelného exekučního titulu. K zastavení exekuce nedošlo pro vady exekučního titulu ani jiného důvodu, který by bylo lze

přičítat oprávněnému, ani ze spisu takové důvody pro zastavení exekuce nepodávají. O zastavení exekuce rozhodl soudní exekutor pouze na základě důvodů tkvících v nové právní úpravě § 55 odst. 7 a násl. EŘ. Nárok exekutora na náklady exekuce vůči povinnému v případě jejího zastavení pro nemajetnost povinného vyplývá z výše uvedené judikatury Ústavního soudu a je souladný s ústavním pořádkem.

Na místě nejsou ani úvahy směřující k uplatnění moderačního oprávnění a nepřiznání nákladů exekuce exekutorovi podle § 150 o. s. ř. Podle Ústavního soudu jej nelze aplikovat na určení náhrady nákladů exekuce. Soudní exekutor není v postavení účastníka řízení, ale subjektu, na nějž byl částečně přenesen výkon veřejné moci v podobě výkonu soudních rozhodnutí, za což mu je za stanovených podmínek (zejména úspěšně provedené exekuce) zákonem zaručena odměna, která nemůže podléhat moderační pravomoci soudů (Nález Ústavního soudu **sp. zn. II. ÚS 65/20** ze dne 11. 12. 2020).

Jestliže v typově obdobné situaci, tedy bezvýslednosti exekuce v jednom případě (§ 268 odst. 1 písm. e) o.s.ř.) exekutorovi nárok na náklady exekuce nezaniká, zatímco v jiné typově obdobné situaci (§ 55 odst. 13 e.ř.) nárok na náklady exekuce zaniká, je ve druhém případě exekutor nepřiměřeně znevýhodněn v porovnání s exekutory, kteří exekuci zastavili podle § 268 odst. 1 písm. e) o.s.ř., což je případ, na který analogicky dopadá nález Ústavního soudu pl. ÚS 08/06.

K nároku soudního exekutora na náhradu nákladů exekuce při zastavení exekuce a k výkladu zavinění při zastavení exekuce existuje již velké množství judikatury vyšších soudů a zejména Ústavního soudu, které se shodují v tom, že soudnímu exekutorovi vzniká nárok na náklady exekuce okamžikem pověření k provedení exekuce, tyto náklady platí povinný, a při zastavení ten, kdo je zavinil. Ze současné judikatury Ústavního soudu lze zcela jednoznačně vyčíst, že Ústavní soud zastává názor, že plošné nepřiznávání nákladů je nepřipustné. Zůstává zásadně sporným, zda novela úpravy přijatá v zák. č. 255/2023Sb., jež přiznává soudnímu exekutorovi vůči státu „náhradu za úkony spojené s řízením o zastavení bezvýsledné exekuce“, nikoliv za zánik práva na náklady exekuce dostatečně naplňuje výše zmíněné judikaturní závěry Ústavního soudu.

Vzhledem k nepřipustnosti výkladu takového, podle kterého by plošně zanikal nárok soudního exekutora na náhradu nákladů exekuce je nutno podrobit literu ust. § 55 odst. 13 exekučního řádu ústavně konformnímu výkladu. Resp. dochází-li k zániku nároku exekutora na neuspokojené náklady exekuce, je nutné posoudit čl. 11 odst. 4 LZPS, a jeho hranice. **V případě, že by nárok soudního exekutora zanikal z důvodu, že se Parlament České republiky neřídil vykonatelnými nálezy Ústavního soudu a vědomě či opomenutím nestanovil způsob poskytnutí náhrady za zanikající vlastnické právo exekutora, porušil vlastnické právo soudního exekutora garantované čl. 11 LZPS.** Ustanovení § 55 odst. 13 poslední věty exekučního řádu pak s ohledem na uvedené zakládá protiústavnost a soudní exekutor bohužel nemá na rozdíl od soudu jiné procesní nástroje k tomu, aby se vypořádal s protiústavní úpravou zákona než tak, že se s tímto vypořádá ve svém rozhodnutí a náklady exekuce uloží vůči povinnému, kdy zároveň náležitě odůvodňuje (s odkazy na bohatou judikaturu Ústavního soudu), proč by neuložení povinnosti hradit náklady exekuce založilo ústavněprávní nekonformitu.

Nutno též uvést, že Senát pak na své 12. schůzi dne 10. června 2021 hlasováním č. 43 přijal návrh zákona usnesením č. 218 s pozměňovacími návrhy Senátu, z nichž lze jednak jmenovat na popud Poslanecké sněmovny nezbytné vypuštění povinné zálohy na začátku exekuce (§ 43b), dále **pak z iniciativy senátorů ve vztahu k § 55 nový odstavec 13 zavádějící zánik práva exekutora na náklady exekuce, které nebyly uspokojeny ze zálohy.** Tento dodatečný pozměňovací návrh **nebyl ani odůvodněn ani řádně projednán** výborem pro sociální politiku ani Garančním výborem, ale bylo toliko na schůzi přečteno jeho paragrafové znění **bez vysvětlení důvodů, proč má nárok exekutora na náklady exekuce zaniknout.** Ve znění tohoto pozměňovacího návrhu pak byl zákon přijat.

Racio legis ustanovení § 55 odst. 13 exekučního řádu pak s odkazem na shora uvedené pak nelze vyložit jinak než v souladu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu, přičemž je zřejmé, že zákonodárce do textu zákona zakomponoval „zánik“ nákladů vyjma těch krytých z uhrazené zálohy, **a to vše toliko vůči oprávněnému.** Podobně je tomu tak i v případě ust. § 89 exekučního řádu, který říká cituji: **V případě zastavení exekuce pro nemajetnost povinného hradí paušálně určené či účelně vynaložené výdaje exekutorovi oprávněný.** Jak je zřejmé ze shora nastíněné judikatury Ústavního soudu, i **zde přes výslovnou textaci zákona praxe nepřijala takový výklad, který by jednoznačně umožňoval ukládat náklady exekuce v případě nemajetnosti povinného vůči oprávněnému.**

Nezbývá než tedy konstatovat, že i s ohledem na skutečnost že zákon např. nijak neznemožňuje soudnímu exekutorovi rozhodnout o nákladech oprávněného v exekuci, či nehovoří o zániku takovýchto nákladů, **je zjevné že cílem zákonodárce nebylo nechat plošně zaniknout exekučního náklady.** Ostatně v tomto směru zveřejnilo i Ministerstvo spravedlnosti své stanovisko k přiznávání náhrady nákladů oprávněných při zastavování tzv. bezvýsledných exekucí dle § 55 odst. 7 až 13 exekučního řádu, ve kterém uvedlo, že **soudní exekutoři mohou při zohlednění shora předestřených předpokladů týkajících se zejm. zavinění za zastavení exekuce, výše přiznávaných nákladů a účelnosti přiznaných úkonů právní služby v usnesení o zastavení exekuce pro bezvýslednost přiznávat náhradu nákladů oprávněným.**

Pokud nebylo cílem dané úpravy § 55 odst. 7 a násl. exekučního řádu, aby byly povinný očištěni od všech nákladových povinností, pak je zřejmé, že v případě, kdy procesní zavinění na zastavení exekuce leží na povinném, mohou být přiznány náklady oprávněnému a mohou být přiznány i soudnímu exekutorovi.

Je tedy namístě přijmout takový výklad daného ustanovení, který neupírá soudnímu exekutorovi alespoň potenciální možnost uspokojení jemu vzniklých nákladů, a to ve formě nároku na náhradu nákladů exekuce.

S ohledem na výše uvedené náleží soudnímu exekutorovi vůči povinnému dle § 11 odst. 2 vyhlášky č. 330/2001 Sb. odměna ve výši 3.000,- Kč a paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 1 vyhl. č. 330/2001 Sb. ve výši 3.500,- Kč, zvýšené o DPH 21% ze základu 6.500,- Kč, tj. celkem 7.865,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je přípustné odvolání, které lze podat u pověřeného soudního exekutora do patnácti dnů od doručení tohoto usnesení.

Exekuční soud vystupující za stát může podat odvolání proti tomuto usnesení do tří měsíců od doručení tohoto usnesení, a to podle bodu 5 přechodných ustanovení zákona č. 255/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

V Brně dne 25.04.2024

JUDr. Petr Kocián
Soudní exekutor

Není – li tato písemnost opatřena otiskem úředního razítka a podpisem, jedná se o písemnost, která je doručována prostřednictvím služby PostServis a tato je platná i bez těchto náležitostí. (ust. §17, odst. 1 stavovského předpisu Exekutorské komory České republiky – kancelářský řád) Dle ust. § 17b stav. předpisu EKČR - kanc. řád, k písemné žádosti účastníka, kterému byl listinný stejnopis tohoto dokumentu doručen, se zašle el. poštou na el. adresu uvedenou v žádosti písemnost vyhotovená v el. podobě a podepsaná podle § 16a nebo se předá účastníkovi v sídle úřadu na technickém nosiči dat.